

Arrest

nr. 259 341 van 11 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 22 november 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 28 november 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 10 maart 2021.

1.3. Op 22 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, C. D. G. C. (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 24 oktober 1995 in Cali, departement Valle del Cauca, Colombia.

Uw ouders hadden in Cali een eigen bedrijf. In de periode tussen 1997 en 1999 kenden uw ouders problemen omtrent afpersing, ze dienden een vacuna te betalen. Hierop besloten zij om het bedrijf te sluiten en Colombia te verlaten. In 2001, toen u zes à zeven jaar oud was, besloot uw vader om u, uw moeder en uw zussen definitief te laten verhuizen naar San Cristobal, deelstaat Tachira, Venezuela. U had op die plaats alreeds een grootmoeder wonen. Uw vader volgde jullie niet veel later naar Venezuela. Vervolgens woonde uw gezin gedurende vier jaar, tot in 2005, op illegale wijze in Venezuela. Uw ouders hadden de mogelijkheid om de Venezolaanse nationaliteit te bemachtigen bij een regularisatiecampagne in 2005. Ook uw zus, V. G. C. (...) (CG (...)), verwierf de Venezolaanse nationaliteit. Voor u was die mogelijkheid echter niet weggelegd, u behield enkel de Colombiaanse nationaliteit en kreeg vervolgens visums om in Venezuela te mogen verblijven. U probeerde gedurende jaren eveneens de Venezolaanse nationaliteit te bemachtigen, echter zonder succes.

In 2010 verhuisde u samen met uw ouders en uw zussen naar Barquisimeto, deelstaat Lara, Venezuela. Uw ouders richtten er een bedrijf op en verkochten natuurlijke sapjes aan supermarkten. U ging eveneens aan de slag in het bedrijf en hielp uw ouders waar u kon. Daarnaast vatte u na uw middelbare opleiding universitaire studies aan, u studeerde aanvankelijk informatica, later ging u ook Engels studeren. U kon deze studies echter niet voltooien omwille van de algemene problemen die Venezuela teisterden en ging voor het laatst naar de les begin 2019.

Halverwege het jaar 2019 besloot u om uw zus achterna te komen omwille van de penibele situatie in Venezuela en naar België af te reizen. Aangezien u geen houder bent van een Venezolaans identiteitsbewijs, diende u deze reis vanuit Colombia aan te vatten. Rond diezelfde periode verhuisden uw ouders opnieuw naar San Cristobal, Tachira. Hun bedrijf lieten ze in handen van werknemers, uw vader denkt erover na om het volledig te verkopen.

Op 22 november 2019 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Een tweetal dagen voordien was u reeds vanuit Venezuela naar Colombia gegaan met het doel om naar België te reizen, u verbleef in de tussentijd bij een vriend in Cúcuta, departement Norte de Santander, Colombia. Vervolgens deed u op 28 november 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u het geweld en de algemene onveiligheidssituatie in het land, alsook dat u in Colombia niet de goede kansen krijgt om er te studeren en te werken. In Venezuela vreest u eveneens het geweld.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw huidig Colombiaans paspoort, een oud Colombiaans paspoort, attesten betreffende uw visa voor Venezuela, een attest betreffende uw woonplaats in Venezuela, twee businesskaartjes, een verklaring van goed gedrag, een werkcertificaat en een geschreven verklaring van uw ouders.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Om te beginnen dient het CGVS vast te stellen dat hoewel u gedurende het merendeel van uw leven in Venezuela heeft verbleven en daarbij ook een vrees aanhaalt ten opzichte van Venezuela (CGVS, p. 5-6, p. 14), u enkel over de Colombiaanse nationaliteit beschikt en uw verzoek om internationale bescherming bijgevolg beoordeeld dient te worden ten opzichte van Colombia, het land van uw nationaliteit (CGVS, p. 5; zie ook document 1 in de groene farde van het administratief dossier). Uw

problemen in Venezuela worden, wat betreft de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, bijgevolg buiten beschouwing gelaten.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u niet kan terugkeren naar Colombia omwille van de naar eigen zeggen algemene slechte veiligheidssituatie en het geweld dat er in uw land van nationaliteit zou heersen (CGVS, p. 14-15, p. 16). Er dient te worden aangestipt dat een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst kan niet volstaan om iemand een internationale beschermingsstatus toe te kennen. De algemene veiligheidssituatie in Colombia waarnaar u verwijst is immers allerminst van dien aard dat een terugkeer per definitie onmogelijk is (zie infra). Daarbij dient het CGVS te benadrukken dat u aangeeft zelf nooit enige problemen in Colombia te hebben gekend (CGVS, p. 15). U baseert zich met betrekking tot uw vrees voor het vermeende geweld in Colombia slechts op wat u ziet in nieuwsberichten en op wat uw oudere zus, D. M. (...) die sinds 2018 met haar echtgenoot in de hoofdstad Bogotá woont (CGVS, p. 11), u vertelt (zie daaromtrent tevens infra). Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient echter in concreto te worden aangetoond, in casu quod non.

U haalt tevens aan dat uw ouders in het verleden in Colombia problemen kenden omtrent afpersing, waardoor zij zich alreeds gedwongen zagen om het land te verlaten en zich in Venezuela te vestigen (CGVS, p. 7, p. 15). Het CGVS dient in dit verband echter op te merken dat de problemen die u naar voren schuift alreeds dateren van de periode tussen 1997 en 1999, aldus alreeds van meer dan twintig jaar geleden (CGVS, p. 15). U laat daarenboven uitschijnen dat u in wezen weinig op de hoogte bent van wat er zich vroeger allemaal heeft afgespeeld. Ingevolge deze afpersingsproblemen, die gelinkt waren aan de toenmalige zaak van uw vader in Cali, meent het CGVS dat u op geen enkele manier aannemelijk kan maken dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Het lijkt volstrekt ongeloofwaardig dat men u omwille van een specifieke afpersing omdat uw vader een bedrijf had en nadat men meer dan twintig jaar uw familie ongemoeid heeft gelaten, opnieuw zou gaan viseren. Daarenboven kan worden opgemerkt dat uw zus alreeds sinds een drietal jaar opnieuw in Colombia is gevestigd, D. M. (...) woont met haar echtgenoot in Bogotá (CGVS, p. 11). Uw zus is er aan het werk en heeft in Colombia nooit meer enige problemen gekend, afgezien van wat aanpassingsmoeilijkheden.

Dat u evenwel zeer jong was toen u vanuit Colombia naar Venezuela verhuisde en dat u het land in wezen niet kent (CGVS, p. 15), biedt geen verschoning en kan niet wijzen op een eventuele onmogelijkheid om in Colombia een normaal en fijn leven op te bouwen. Uit het door u neergelegde paspoort blijkt immers, hoewel u daar tijdens het persoonlijk onderhoud eerder vaag over blijft, dat u zich ook na uw verhuis naar Venezuela nog geregeld in Colombia bevond (CGVS, p. 7; zie ook document 1 in de groene farde van het administratief dossier). U spreekt de taal die in Colombia gesproken wordt en u beschikt daarenboven over een grote zelfredzaamheid, gezien de eenvoudige manier waarop u vlot doorheen Colombia over land grote afstanden kon afleggen (CGVS, p. 7). In dit verband wijst het CGVS nogmaals op het feit dat uw zus in Colombia, hoewel ze daar van nul moest beginnen, zonder enige noemenswaardige problemen verblijft, met haar gaat alles goed (CGVS, p. 11). U koestert een uitstekende band met uw zus, aldus kan u in Colombia rekenen op een ondersteunend familienetwerk.

Waar u opmerkt dat u in Colombia, in tegenstelling tot in België, geen zekerheid zou hebben dat u er zou kunnen studeren of aan het werk zou kunnen gaan (CGVS, p. 15-16), dient het CGVS op te merken dat dergelijke socioeconomische motieven niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie, noch worden zij beschouwd als ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Het staat u echter vrij om zich te wenden tot de geëigende kanalen om hier uw werk en eventuele opleidingen te kunnen verderzetten.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat wat uw problemen ten aanzien van Venezuela betreft, deze overeenstemmen met de problemen die uw zus V. G. C. (...) (CG (...)) die louter over de Venezolaanse nationaliteit beschikt, naar voren schoof in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in België. U en uw zus zijn omwille van dezelfde redenen naar België verhuisd, hebben omwille van dezelfde problemen asiel aangevraagd en u baseert zich op dezelfde asielmotieven (CGVS, p. 11, p. 14). Met betrekking tot het verzoek van V. G. C. (...) (CG (...)) nam het CGVS op 25 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in zijn totaliteit door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest met nr. 248874 d.d. 10 februari 2021.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het

Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat betreft uw identiteitsdocumenten, u legt twee Colombiaanse paspoorten neer, dient het CGVS op te werpen dat het noch uw identiteit, noch uw nationaliteit betwist. De attesten betreffende uw visa voor Venezuela, het attest betreffende uw woonplaats in Venezuela, de twee businesskaartjes, de verklaring van goed gedrag en het werkcertificaat zijn in wezen niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Wat betreft de geschreven verklaring van uw ouders betreffende de problemen die zij vele jaren geleden in Colombia hebben gekend en die de reden vormden voor hun verhuis naar Venezuela, waarnaar u tevens verwijst in uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, dient te worden opgemerkt dat het slechts gaat om louter persoonlijke verklaringen en eenieder kan verklaren wat hij wil, waardoor aan deze documenten in wezen weinig bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien dient nogmaals te worden benadrukt dat er wat u betreft op geen enkele manier nog een actuele vrees kan worden vastgesteld ingevolge de gebeurtenissen die u en uw ouders inroepen.

Uw resterende opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, betreffende verbeteringen van uw adres in Venezuela en aanvullende details over uw hogere studies, werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

In de mate dat u, zoals hierboven reeds vermeld, verwijst naar de algemene penibele situatie in Colombia, verwijst het CGVS naar onderstaande.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf

en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie

in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) en van de “*algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel*”. Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de UNHCR-richtlijnen “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015 (stuk 3);
- de COI Focus “*Colombia – veiligheidssituatie*” van 13 november 2019, p. 7, 18, 33 en 46 (stuk 4);
- de COI Focus “*Colombia – veiligheidssituatie*” van 27 juli 2020, p. 15, 23, 29, 31 en 44 (stuk 5);
- het rapport “*World report 2021 – Colombia: Events of 2020*” van Human Rights Watch (stuk 6);
- het rapport “*Annual report on human rights in 2020 – Colombia*” van USDOS (stuk 7);
- het rapport “*Colombia 2020*” van Amnesty International (stuk 8);
- het rapport “*Colombie: violences policières et protection de l’État*” van 15 juli 2020 van OSAR (stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 27 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat dit artikel met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.3.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker verklaart geboren te zijn in Cali, departement Valle del Cauca, Colombia (notities CGVS, p. 5). Verzoekers ouders hadden er een eigen bedrijf, doch sloten de deuren van het bedrijf nadat zij in de periode tussen 1997 en 1999 problemen kenden omtrent afpersing (notities CGVS, p. 7). In 2001, toen verzoeker zes à zeven jaar oud was, besloot zijn vader om verzoeker, zijn moeder en zijn zussen definitief te laten verhuizen naar San Cristobal, deelstaat Tachira, Venezuela, waar verzoekers grootmoeder reeds woonde. Verzoekers vader volgde hen niet veel later naar Venezuela (notities CGVS, p. 7). Vervolgens woonden zij gedurende vier jaar, tot in 2005, op illegale wijze in Venezuela (notities CGVS, p. 6). In 2005 verwierven verzoekers ouders de Venezolaanse nationaliteit bij een regularisatiecampagne (notities CGVS, p. 10). Ook verzoekers zus, V. G. C., verwierf de Venezolaanse nationaliteit (notities CGVS, p. 11). Voor verzoeker was deze mogelijkheid niet weggelegd en hij behield enkel de Colombiaanse nationaliteit (notities CGVS, p. 10). Verzoeker kreeg vervolgens visa om in Venezuela te mogen verblijven (notities CGVS, p. 5 en 10). De pogingen van verzoeker om de Venezolaanse nationaliteit te verwerven mislukten (notities CGVS, p. 10). Halverwege het jaar 2019 besloot verzoeker om zijn zus achterna te komen omwille van de penibele situatie in Venezuela en naar België af te reizen (notities CGVS, p. 12). Aangezien verzoeker geen houder is van een Venezolaans identiteitsbewijs, diende hij deze reis vanuit Colombia aan te vatten (notities CGVS, p. 5). Een tweetal dagen voor zijn vertrek naar België reisde verzoeker van Venezuela naar Colombia en op 22 november 2019 verliet verzoeker Colombia (notities CGVS, p. 5 en 12).

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat inzake verzoekers vrees ten aanzien van Venezuela in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt gemotiveerd: *“Om te beginnen dient het CGVS vast te stellen dat hoewel u gedurende het merendeel van uw leven in Venezuela heeft verbleven en daarbij ook een vrees aanhaalt ten opzichte van Venezuela (CGVS, p. 5-6, p. 14), u enkel over de Colombiaanse nationaliteit beschikt en uw verzoek om internationale bescherming bijgevolg beoordeeld dient te worden ten opzichte van Colombia, het land van uw nationaliteit (CGVS, p. 5; zie ook document 1 in de groene farde van het administratief dossier). Uw problemen in Venezuela worden, wat betreft de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, bijgevolg buiten beschouwing gelaten.”*

In dit verband wordt door de commissaris-generaal verder nog op het volgende gewezen: *“Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat wat uw problemen ten aanzien van Venezuela betreft, deze overeenstemmen met de problemen die uw zus V. G. C. (...) (CG (...)) die louter over de Venezolaanse nationaliteit beschikt, naar voren schoof in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in België. U en uw zus zijn omwille van dezelfde redenen naar België verhuisd, hebben omwille van dezelfde problemen asiel aangevraagd en u baseert zich op dezelfde asielmotieven (CGVS, p. 11, p. 14). Met betrekking tot het verzoek van V. G. C. (...) (CG (...)) nam het CGVS op 25 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in zijn totaliteit door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest met nr. 248874 d.d. 10 februari 2021.”*

Door verzoeker worden geen concrete elementen bijgebracht die bovenstaande motieven in een ander daglicht stellen. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.6.4. Inzake verzoekers verklaring dat hij niet kan terugkeren naar Colombia omwille van de algemene slechte veiligheidssituatie en het geweld aldaar (notities CGVS, p. 14-15), wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat hij aldaar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke. Er dient hierbij te worden benadrukt dat verzoeker zelf nooit enige problemen in Colombia heeft gekend (notities CGVS, p. 15) en dat hij zich met betrekking tot zijn vrees voor het vermeende geweld in Colombia slechts baseert op wat hij ziet in nieuwsberichten en op wat zijn oudere zus, D. M., die sinds 2018 met haar echtgenoot in de hoofdstad Bogotá woont, hem vertelt (notities CGVS, p. 11). Er wordt herhaald dat een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond.

2.3.6.5. Waar verzoeker verwijst naar de problemen die zijn ouders in het verleden in Colombia kenden omtrent afpersing, duidt de Raad erop dat in dit verband in de bestreden beslissing volgende pertinente vaststellingen worden gedaan: *“U haalt tevens aan dat uw ouders in het verleden in Colombia problemen kenden omtrent afpersing, waardoor zij zich alreeds gedwongen zagen om het land te verlaten en zich in Venezuela te vestigen (CGVS, p. 7, p. 15). Het CGVS dient in dit verband echter op te merken dat de problemen die u naar voren schuift alreeds dateren van de periode tussen 1997 en 1999, aldus alreeds van meer dan twintig jaar geleden (CGVS, p. 15). U laat daarenboven uitschijnen dat u in wezen weinig op de hoogte bent van wat er zich vroeger allemaal heeft afgespeeld. Ingevolge deze afpersingsproblemen, die gelinkt waren aan de toenmalige zaak van uw vader in Cali, meent het CGVS dat u op geen enkele manier aannemelijk kan maken dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Het lijkt volstrekt ongeloofwaardig dat men u omwille van een specifieke afpersing omdat uw vader een bedrijf had en nadat men meer dan twintig jaar uw familie ongemoeid heeft gelaten, opnieuw zou gaan viseren. Daarenboven kan worden opgemerkt dat uw zus alreeds sinds een drietal jaar opnieuw in Colombia is gevestigd, D. M. (...) woont met haar echtgenoot in Bogotá (CGVS, p. 11). Uw zus is er aan het werk en heeft in Colombia nooit meer enige problemen gekend, afgezien van wat aanpassingsmoeilijkheden.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker bovenstaand motief geheel ongemoeid laat in zijn verzoekschrift. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.6.6. Wat betreft verzoekers verklaring dat hij zeer jong was toen hij vanuit Colombia naar Venezuela verhuisde en dat hij het land in wezen niet kent (notities CGVS, p. 15), wijst de Raad er vooreerst op dat uit verzoekers paspoort, uitgegeven op 1 september 2016 in Bogota, Colombia, blijkt dat verzoeker in de jaren voor zijn vertrek in 2019 nog verschillende keren naar Colombia is gereisd, met name in 2016 en in 2017 (administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 1, paspoort d.d. 1 september 2016). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud erkent verzoeker dat hij inderdaad in 2016 naar Bogota is gegaan om zijn paspoort te halen (notities CGVS, p. 7). Verzoeker verklaart hierover dat hij in één enkele dag naar Bogota reisde en terug (notities CGVS, p. 7). Verzoeker geeft aan dat dit gemakkelijk ging, dat hij er gewoon naartoe ging en zijn paspoort kreeg (notities CGVS, p. 7). Verder bemerkt de Raad dat, hoewel verzoeker aanvankelijk laat uitschijnen dat hij enkel in 2016 tijdelijk terugkeerde naar Colombia om zijn paspoort te halen (notities CGVS, p. 7), uit zijn paspoort tevens blijkt dat verzoeker ook nadien nog naar Colombia reisde. Meer bepaald blijkt uit zijn paspoort dat verzoeker van 26 maart 2017 tot 5 april 2017 naar Colombia reisde en dat hem op 31 maart 2017 in Bogota, Colombia, een studentenvisum voor Venezuela werd uitgereikt (administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 1, paspoort d.d. 1 september 2016, p. 7). Geconfronteerd met deze stempels uit 2017, verklaart verzoeker initieel slechts *“Als ik de zegels daar heb, dan zal het zo zijn. Maar ik herinner me het niet meer”* (notities CGVS, p. 7), om vervolgens te verklaren dat hij zich enkel herinnert naar Colombia te zijn geweest *“(a)lleen die keer om het visum te gaan halen en om dan de tweede keer om naar hier te komen”* (notities CGVS, p. 7). De Raad merkt op dat de vaststelling dat verzoeker na zijn verhuis naar Venezuela, in de jaren voor zijn vertrek naar België verschillende keren naar Colombia heeft gereisd, reeds verzoekers stelling dat hij het land niet kent, relativeert. Bovendien doen verzoekers inconsistente verklaringen over zijn reizen naar Colombia sinds zijn verhuis vermoeden dat verzoeker zijn band met Colombia bewust tracht te minimaliseren.

Wat er ook van zij, er dient hoe dan ook op gewezen te worden dat verzoeker de taal spreekt die in Colombia gesproken wordt en dat hij daarenboven over een grote zelfredzaamheid beschikt, gezien de eenvoudige manier waarop hij vlot doorheen Colombia over land grote afstanden kon afleggen (notities CGVS, p. 7). Ten slotte blijkt uit verzoekers verklaringen nog dat zijn zus zonder enige noemenswaardige problemen in Colombia verblijft, hoewel ze daar van nul moest beginnen, en dat alles goed gaat met haar (notities CGVS, p. 11). Verzoeker, die een uitstekende band heeft met zijn zus (notities CGVS, p. 10), kan in Colombia aldus rekenen op een ondersteunend familienetwerk.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de loutere herhaling dat hij nooit in Colombia heeft verbleven, behalve in de periode tussen 1995 en 2001 toen hij nog een kind was, en de bewering dat zijn zus hem niet kan ondersteunen aangezien zij slechts een deeltijdse baan heeft, hetgeen evenwel allerminst kan volstaan om bovenstaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te stellen.

2.3.6.7. Inzake verzoekers verklaring dat hij in Colombia, in tegenstelling tot in België, geen zekerheid zou hebben dat hij er zou kunnen studeren of aan het werk zou kunnen gaan, is de Raad van oordeel dat in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt overwogen: *“Waar u opmerkt dat u in Colombia, in tegenstelling tot in België, geen zekerheid zou hebben dat u er zou kunnen studeren of aan het werk zou kunnen gaan (CGVS, p. 15-16), dient het CGVS op te merken dat dergelijke socioeconomische motieven niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie, noch worden zij beschouwd als ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Het staat u echter vrij om zich te wenden tot de geëigende kanalen om hier uw werk en eventuele opleidingen te kunnen verderzetten.”*

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die desbetreffende motivering in een ander daglicht stellen.

2.3.6.8. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De aan het verzoekschrift gevoegde rapporten zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.6.9. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van UNHCR van september 2015, als de COI Focussen “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet op basis van de hoger geciteerde bronnen in de bestreden beslissing verder het volgende uiteen: “*Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG’s (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio’s en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Valle del Cauca. Gelet op de voorgaande analyse, besluit de Raad dat in Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Verzoeker brengt geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Valle del Cauca, is gesteund.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Valle del Cauca. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het louter gegeven dat verzoeker op zes- à zevenjarige leeftijd naar Venezuela verhuisde en aldaar heeft verbleven tot aan zijn vertrek naar België (via Colombia) volstaat niet om zulk verhoogd risico aan te tonen.

Verzoeker is afkomstig uit Cali, de hoofdstad van het departement Valle del Cauca (notities CGVS, p. 5). De Raad wijst erop dat uit voorgaande analyse kan worden besloten dat er in Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET